

Ismét vitorláztunk

Egyesületünknel immár hagyomány, hogy egy szép nyári napon vitorlásra szállunk és együtt gyönyörködünk a varázslatos balatoni tájban. Az előző években már jártunk Badacsonyban, Szigligeten, Salföldön, az idén úti célként **Révfülöpre** esett a választás. Augusztus 10-én, szombaton jött el a nagy nap. Harminc vidám túratárrsal találkoztunk a balatonboglári vasútállomáson, ahonnan kimentünk a hajóállomásra. A kikötőben már várt minket a hajó legénysége. Egy gyors csoportkép, s már fel is szálltunk a hajóra. Szikrázó napsütésben futottunk ki a kikötőből. Aznapra ígérték a nyár legmelegebb napját, a jóslat be is vált. A nyílt vízen feltámadt a szél, felvonták a vitorlákat és elindultunk az északi part, Révfülöp felé.

A legénység egyik tagja jégbehűtött pezsgővel kínált minket, koccintáskor a kapitány régi jó ismerőseként üdvözölte a társaságot. Bemutatta a hajót, elmesélte a hajó történetét és a saját történetét is, ami több évtizede egybeforr a vitorlásával. Bemutatta a körös-körül elterülő tájat, hegyeket, öblöket, településeket. Elmesélte, hogy minden évben itt, Balatonboglár és Révfülöp között rendezik meg a Balaton-átúszó versenyt, mivel itt a legkisebb a távolság a két part között, mindössze 5,2 km. Így tulajdonképpen az úszók „nyomdokain” szeltek a vizet. A távot az úszók átlagban három óra alatt teljesítik, a győztesek pedig egy óra alatt. Bár nagyon csábítottak minket a lágyan fodrozódó hullámok, azért örültünk, hogy nem úszva kell megtennünk a távot.

Vidáman beszélgetgettünk, közben egyre több színes vitorla jelent meg a tavon, mint kiderült, aznap vitorlás versenyt tartottak. Egyre közelebb kerültek az északi part hegyei, feltűntek Révfülöp házai, végül befutottunk a kikötőbe.

Már dél felé járt az idő, így először az étterem felé vettük az irányt, ahol terített asztalokkal vártak minket. Ebédre isteni fácánlevest kaptunk – a tulajdonos nagy vadász, ő lötte a madarakat -, grillezett csirkemellet, burgonyát, salátát, és jégbe hűtött limonádét, ami nagyon jól esett a nagy melegben. Egy kis ejtőzés után kisbusszal az első látóponthoz mentünk. Révfülöp szerencsés hely, mivel két Árpád-kori romtemplommal is rendelkezik. Az egyik az Ecsér falurészről ecsérinek nevezett romtemplom, ez a látványosabb. Az árnyékos falak között megismerttem a társaságot a templom történetével, majd körbejártunk és fényképeztünk.

Az ecséri templomrom egy a XII-XIII. században épült kegyúri templom maradványa. A templom feltehetően egy korábbi épület alapjaira épült, az építőkövek között mai is láthatók a római kort idéző kőmaradványok. 1082-ben már falu állt ezen a helyen, így előfordulhat, hogy egy templom már akkor is állt itt. Ecsér papjáról, Istvánról először egy 1334-ben keletkezett pápai tizedjegyzékben olvashatunk. Urasági templom lehetett, hiszen háromhajós épület volt, s a környék templomaitól eltérően íves szentélyzáródású. A szentély a hajónál magasabbra épült, lépcsője előtt pedig megtalálták a kegyúri család tagjainak sírjait. Az impozáns, eredetileg is háromajtós, íves, keletelt szentélyű templom déli oldalán előcsarnok állt, az északkeleti oldalon sekrestye és csontkamra,

A templomot Szent Kristófnak, a hajósok védőszentjének szentelték. Az őt ábrázoló freskó nyomai még látszanak, de a formák már nem kivehetőek. Kegyura, Ecséri László altárnokmester 1433-ban búcsúengedélyt szerzett Rómában. Ő volt az is, aki gótikus stílusban átalakította a sekrestyét, és előcsarnokot is építtetett hozzá. Ebből a korból maradt fenn a belső háromíves fal, mely valószínűleg a tetőt hordta, az urasági karzat és lépcsője, valamint a támpillérek. Tornya is volt, mely mára csak alapfalaiban maradt meg. A templom köré hajdanában temetkeztek, a sírkertet lezáró kőkerítést derékmagasságig rekonstruálták. A templom környezetében a föld alatt a hajdani falu házainak maradványai rejtőznek.

Innen a kisbusz felvitt minket a Fülöp-hegy oldalába, ahonnan megkapó balatoni panoráma tárult a szemünk elé. Járművel nem volt tovább járható az út, ezért gyalog vágunk neki a kilátó felé vezető útnak. A nagy meleg miatt páran nem vállalták az útnak ezt a szakaszát, ők egy nagy fa tövében az árnyékban hűsöltek. Szőlőültetvények, vörös kőből épült kőkerítések, présházak között értünk be az erdőbe, ahonnan szépen kiépített lépcsősorok vezetnek fel a hegytetőre. A Fülöp-hegyi Millenniumi kilátó 2001-ben Pelényi Gyula tervei alapján, a magyar államalapítás ezeréves évfordulójának

emlékére épült. A hegytetőről kibontakozó balatoni panorámáról a világot járt neves földrajztudós, Cholnoky Jenő így írt:

"A révfülöpi Fülöp-hegyről nyílik a világ egyik legszebb tája. Vannak magasabb hegyek, nagyobb vizek, de ahol a vulkáni kúpok csodás sokasága található a széles víztükörrel, ilyen legfelejebb a Brazil partoknál, Rio de Janeiro partjainál van."

Kigyönyörködtük magunkat, sűrűn kattogtak a fényképezőgépek, majd visszaindultunk az árnyékban ejtőző túratársakért és együtt lementünk a mólóhoz, ahol is feltérképeztük a cukrászda fagyalt- és süteményválasztékát. Úgy vélem, mindenki megtalálta a kedvére való finomságokat.

Utolsó programként elsétáltunk a Halász utca végében található másik Árpád-kori romtemplomhoz. A fülöpi, vagy más néven a szigeti templomrom Révfülöp belterületén, a vasútállomás közelében helyezkedik el. A falain elhelyezett emléktábla szerint az először 1211-ben említett Fülöp falu egyhajós, egyenes szentélyzáródású templomának a romja. A szentély déli oldalán sekrestye, a hajó északkeleti sarkában mellékszentély található. A sekrestye szabálytalan alakú, lőrésszerű ablakát ugyanolyan kőből faragták, mint a kapuzatot. Vörös homokkő bélletű kapuzata káprázatos, falai sok helyen nagyon magasan megmaradtak, igazi kis ékszerdoboz.

A XIII. században épült fülöpi templom oly sok társával együtt feltehetően a török időkben néptelenedett el a faluval együtt. Az egyhajós, valószínűleg síkfödémű, egyenes szentélyzáródású román stílusú építmény maradványait a műemléki hivatal 1953-ban konzerváltatta s a templom falai a diadalívvel és a felette emelkedő oromfallal együtt majdnem eredeti nagyságban láthatók. A vörös homokkő falak a lemenő nap fényében gyönyörűen csillognak, ezért a „nap templomaként” is említik.

Ennyi szép élmény és látnivaló után nem maradt más hátra, minthogy hajóra szálljunk és visszavitorlázzunk a boglári kikötőbe. Ismét elvarázsolt a táj szépsége és a vízből áradó nyugalom. Egyszer csak erős észak-nyugati szelet kaptunk, a hajó megdőlt és csak úgy száguldott a vízen. Kellőt is kapaszkodnunk erősen. Még egy kalózvitorlással is találkoztunk, melynek kapitánya elszántan lengette a fekete lobogót, de csak addig, amíg a közelünkbe nem ért és meg nem látta, hogy mennyi hölgy van a hajónkon. Akkor mintha elvesztette volna a bátorságát... Végül szerencsésen átértünk a túlsó partra, lányrablás nélkül.

A kikötőben elbúcsúztunk a hajó személyzetétől és egymástól, azzal az ígérettel, hogy jövőre ugyanitt találkozunk. Sokan még átmentünk a szabad strandra, megmártóztunk a Balatonban és labdázunk egy jót, kellemes lezárásaként a napnak.

Mógor Gabriella túravezető